

Бъдеще за Америка и 18 юли 2020 г. – Номер едно

Пещерните мъже на Завета: Мойсей и Илия в края на света

Jeff Pippenger

2023-08-23

Мойсей и Илия са пророчески символи, които според контекста могат да бъдат разбирани поотделно като единичен символ, а могат също така да бъдат разбирани и като символ, който включва и двамата пророци. По свидетелството на двама едно нещо се утвърждава, и в единадесета глава на Откровение Мойсей и Илия представляват двамата свидетели на Стария и Новия Завет. На Планината на преображението, която представлява Второто пришествие на Христос, двойният символ представя както сто четиридесет и четирите хиляди (Илия), така и мъчениците (Мойсей) от кризата, свързана със закона за неделята. Заедно като символ, в пещерата на Хорив, те представляват Божия народ в края на света, който „чува“, „чете“ и „пази“ вестта, която е Откровение на Божия характер и която съдържа силата да преобрази един лаодикиец във филиаделфиец. Скоро, (съвсем скоро), ще настъпи момент, когато вече няма да бъде възможно за безумните лаодикийски адвентисти да се възползват от „маслото“, необходимо, за да откликнат правилно на вика: „Ето, Младоженецът иде.“

И Мойсей каза на Господа: Ето, Ти ми казваш: Изведи този народ; а не си ми известил кого ще изпратиш с мене. Но Ти си казал: Познавам те по име, и още: Ти намери благодат пред очите Ми. Сега, прочее, моля Те, ако съм намерил благодат пред очите Ти, покажи ми сега пътя Си, за да Те позная, та да намеря благодат пред очите Ти; и помисли, че този народ е Твой народ. А Той каза: Моето присъствие ще върви с тебе и аз ще ти дам покой. А той Му каза: Ако Твоето присъствие не върви с мене, не ни извеждай оттук. Защото по какво ще се познае тук, че аз и Твоят народ сме намерили благодат пред очите Ти? Не по това ли, че Ти вървиш с нас? Така ще бъдем отделени, аз и Твоят народ, от всички народи, които са по лицето на земята. И Господ каза на Мойсей: И това нещо, което каза, ще сторя; защото ти намери благодат пред очите Ми, и те познавам по име. А той каза: Моля Те, покажи ми славата Си. А Той каза: Ще направя цялата Си благодат да премине пред тебе и ще проглася името Господне пред тебе; и ще бъде милостив към когото ще бъде милостив, и ще покажа милосърдие към когото ще покажа милосърдие. И каза: Не можеш да видиш лицето Ми; защото човек не може да Ме види и да остане жив. И Господ каза: Ето, има място при Мене, и ти ще застанеш на скалата; и когато славата Ми преминава, ще те поставя в една пукнатина на скалата и ще те покрия с ръката Си, докато премина; и когато отдръпна ръката Си, ще Ме видиш откъм гърба; но лицето Ми няма да се види. И Господ каза на Мойсей: Изсечи си две каменни плочи като първите; и аз ще напиша на тези плочи думите, които бяха на първите плочи, които ти строши. И бъди готов заранта, и възкачи се заранта на Синайската планина, и застани там пред Мене на върха на планината. И никой човек да

не се възкачи с тебе, нито да се види човек по цялата планина; нито овцете, нито говедата да пасат пред тази планина. И той изсече две каменни плочи като първите; и Моисей стана рано заранта и се възкачи на Синайската планина, както Господ му беше заповядал, и взе в ръката си двете каменни плочи. И Господ слезе в облака и застана там с него, и прогласи името Господне. И Господ мина пред него и прогласи: Господ, Господ Бог, милосърден и благодатен, дълготърпелив и преизобилен в благодет и истина, Който пази милост за хиляди, прощава беззаконие, престъпление и грях, но никак не оправдава виновния; Който въздава беззаконието на бащите върху децата и върху децата на децата им, до третото и до четвъртото поколение. И Моисей побърза, наведе глава към земята и се поклони. И каза: Ако сега съм намерил благодет пред очите Ти, Господи, нека, моля Те, Господ да върви сред нас; защото това е коравовратен народ; и прости беззаконието ни и греха ни, и ни приеми за Свое наследство. А Той каза: Ето, Аз заключавам завет: пред целия ти народ ще извърша чудеса, каквито не са ставали по цялата земя, нито в който и да било народ; и целият народ, сред който си ти, ще види делото Господне; защото страшно е онова, което Аз ще извърша с тебе. Изход 33:12–34:10.

Моисей представлява Божия народ в края на света. Това са онези, които в „последните дни“ на изследователния съд молят Бога да им покаже Своя „път, за да“ могат да „познаят“ Бога и в отговор получават от Бога отговор, който включва обещанието, че Неговото „присъствие ще върви с“ тях и че Бог ще даде на този народ „покой“.

Така казва Господ: Застанете по пътищата и вижте, и попитайте за древните пътеки, де е добрият път, и ходете по него, и ще намерите покой за душите си. Но те казаха: Няма да ходим по него. Поставих над вас и стражи, като казах: Внимавайте в звука на тръбата. Но те казаха: Няма да внимаваме. Еремия 6:16, 17.

Йеремия посочва една категория хора, които отказват да „видят“ и да „послушат“ и затова не приемат „покой“, обещан на онези, които търсят „добрия път“ и „ходят по него“. Този покой е определен от Исая като „освежаване“.

Кого ще научи на знание? и кого ще направи да разбере учението? Отбитите от млякото и отблъснатите от гърдите. Защото правило след правило, правило след правило; ред след ред, ред след ред; тук малко, и там малко; защото с заекващи устни и с друг език ще говори на този народ. На които каза: Това е покой, с който можете да успокоите уморения; и това е отдихът; но те не пожелаха да слушат. Но словото Господне им беше: правило след правило, правило след правило; ред след ред, ред след ред; тук малко, и там малко; за да отидат, и да паднат назад, и да бъдат съкрушени, и уловени в примка, и хванати. Исая 28:9–13.

„Почивката“ и „освежаването“ представляват късния дъжд, който се излива по време на прогласяването на последната предупредителна вест.

„Бях насочена към времето, когато вестта на третия ангел приключваше. Божията сила беше почивала върху Неговия народ; те бяха извършили своето дело и бяха подготвени за часа на изпитанието, който стоеше пред тях. Бяха приели късния дъжд, или освежаването от присъствието на Господа, и живото свидетелство беше възродено.

Последното велико предупреждение беше прозвучало навсякъде и беше раздвижило и разярило жителите на земята, които не искаха да приемат вестта.“ Ранни писания, 279.

Обещанието за „покоя“ или за „освежаването“, което е „късният дъжд“, включва обещанието, дадено на Мойсей в пещерата, че Божието „присъствие“ ще върви с Неговия народ.

„Делото ще бъде подобно на това в деня на Петдесетница. Както „ранният дъжд“ бе даден чрез изливането на Светия Дух в началото на благовестието, за да предизвика поникването на скъпоценното семе, така и „късният дъжд“ ще бъде даден в края му за узряването на жетвата. „Тогава ще познаем, ако постоянстваме да познаваме Господа; явяването Му е приготвено като зората; и Той ще дойде при нас като дъжда, като късния и ранния дъжд на земята.“ (Осия 6:3.) „И тъй, веселете се, сионови чада, и радвайте се в Господа, вашия Бог; защото ви е дал ранния дъжд с мярка, и ще направи да слезе за вас дъждът — ранният дъжд и късният дъжд.“ (Йоил 2:23.) „И в последните дни, казва Бог, ще излея от Духа Си на всяка твар.“ „И ще стане така, че всеки, който призове Господното име, ще се спаси.“ (Деяния 2:17, 21.) Великото дело на благовестието не трябва да завърши с по-малко проявление на Божията сила, отколкото отбеляза неговото начало. Пророчествата, които се изпълниха при изливането на ранния дъжд в началото на благовестието, отново ще се изпълнят при късния дъжд в края му. Тук са „времената на освежаване“, към които апостол Петър насочи поглед напред, когато каза: „И тъй, покайте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви [в следствения съд], когато дойдат времена на освежаване от лицето на Господа; и Той да изпрати Исус.“ (Деяния 3:19–20.)

„Божии слуги, с лица озарени и сияещи от свято посвещение, ще бързат от място на място, за да прогласят вестта от Небето. Чрез хиляди гласове по цялата земя ще бъде дадено предупреждението. Ще се вършат чудеса, болните ще бъдат изцелявани и знамения и чудеса ще следват вярващите. Сатана също действа с лъжливи чудеса, като дори сваля огън от небето пред очите на човеците. (Откровение 13:13.) Така жителите на земята ще бъдат доведени до това да заемат своята позиция.“ Великата борба, 611, 612.

Изливането на Светия Дух в последните дни е било предобразено чрез изливането на Светия Дух в началото на прогласяването на евангелието. „Словото Господне към тях“, които не ще чуят какво казва Духът към църквите, беше пророческият принцип за прибавяне на една пророческа линия на историята към друга пророческа линия на историята, за да бъде илюстриран краят на света. Това не е нищо по-малко от принципа, че краят на едно нещо се илюстрира чрез началото на едно нещо. Това пророческо правило е отхвърлено от неразумния лаодикийски народ на адвентистите от седмия ден. Когато бъде прието, Бог може да „учи на знание“, което, според Даниил, се умножава във времето на края, и за същото това знание, което Осия казва, че Божият народ бива погубван, понеже го отхвърля. Групата в Исаия и Еремия, която отказва да чуе или да види, отхвърля „освежаването“, което е „покой“, който Бог обещава да даде на Своя народ от „последните дни“, за да може той безопасно да премине през кризата в края на дните.

„името на Господа“ (характерът), което Бог прогласи на Моисей, беше, че „Господ, Бог“ е „милостив и щедър, дълготърпелив и преизобилен в благост и истина“. Неговият характер е милост и истина. Истината, която представя Неговия характер, винаги е свързана с Неговата милост, защото никой човек няма да разбере Неговата истина, освен ако Бог първо не прояви милостта Си към него, понеже всички съгрешиха и не достигат славата (характера) на Бога. Истината, че Исус Христос е Алфа и Омега, се разпознава и се пази от онези, на които Бог е простил беззаконията и греха. Това прощение се извършва в заключителните сцени на изследователния съд. Онези, към които Той проявява милостта Си, като по този начин прощава греховете им, Той приема за Свое наследство и влиза в завет с тях.

„В последните дни от историята на тази земя Божият завет с Неговия народ, който пази Неговите заповеди, трябва да бъде подновен.“ Review and Herald, 26 февруари 1914 г.

Всички пророци, включително Моисей, посочват последните дни на следствения съд, когато Бог подновява Своя завет с онези, които са определени като сто четиридесет и четирите хиляди. И когато този завет бъде утвърден, Бог „ще извърша чудеса, каквито не са ставали по цялата земя, нито в който и да е народ; и всичкият народ, сред който си ти, ще види делото на Господа; защото страшно е онова, което ще извърша с тебе.“

Преживяването на Моисей в пещерата на планината Хорив, известна още като планината Синай, беше поставено в контекста на борбата на Моисей с Божия народ. Неговата борба беше да изпълни задачата, която Бог му беше възложил. Моисей се намираше в борба относно Божията вест към света. Непосредствено преди Господ да покаже славата Си на Моисей, намираме Моисей да използва логика спрямо Господа, като предполага, че ако Господ унищожи бунтовниците, които току-що бяха танцували около златното теле на Аарон, унищожаването на бунтовниците би унищожило вестта, която свидетелстваше за Божията сила.

И Господ каза на Моисей: Видях този народ, и ето, той е коравовратен народ; сега прочее остави Ме, за да пламне гневът Ми против тях и да ги изтребя; а от тебе ще произведе велик народ. А Моисей се помоли на Господа, своя Бог, и каза: Господи, защо пламва гневът Ти против Твоя народ, който Ти изведе от Египетската земя с велика сила и с мощна ръка? Защо да говорят египтяните и да казват: За зло ги изведе, за да ги погуби по планините и да ги изтреби от лицето на земята? Отвърни се от яростния Си гняв и разкай се за това зло против Твоя народ. Спомни си Авраам, Исаак и Израил, Твоите слуги, на които се закле в Самия Себе Си и им каза: Ще умножа потомството ви като небесните звезди, и цялата тази земя, за която говорих, ще дам на вашето потомство, и те ще я наследят до века. И Господ се разкая за злото, което мислеше да стори на Своя народ. Изход 32:9–14.

Преживяването на Моисей в пещерата включва вестта, която Моисей бе определен да представи на света. Свидетелството за това как Господ мина покрай Моисей и провъзгласи Своя характер е поставено в контекста на вътрешна вест относно бунтовния (лаодикийски) Божий народ, а контекстът на преживяването на Илия в пещерата бе поставен в неговата борба с Езавел, или с тройния съюз на Съединените щати, Папството и Обединените нации.

Едното представлява вътрешната вест за църквата, а другото — външната вест за света, но двамата свидетели, Моисей и Илия, се намират в една и съща пещера на Хорив, и и двамата са представени в пещерата в края на света.

И Ахав разказа на Езавел всичко, което Илия беше сторил, а също и как беше избил с меч всички пророци. Тогава Езавел изпрати пратеник при Илия да каже: Така да ми сторят боговете, и още повече да прибавят, ако утре по това време не направя живота ти като живота на един от тях. И когато видя това, той стана и тръгна за живота си; и дойде във Вирсавее, която принадлежи на Юда, и остави там слугата си. А сам той отиде един ден път навътре в пустинята, и като дойде, седна под една хвойна; и поиска за себе си да умре, като каза: Достатъчно! Сега, Господи, вземи живота ми, защото не съм по-добър от бащите си. И като легна и заспа под хвойната, ето, ангел се допря до него и му каза: Стани и яж. И той погледна, и ето, при главата му имаше пита, опечена на жар, и стомна с вода. И той яде и пи, и пак легна. И ангелът Господен дойде втори път, допря се до него и каза: Стани и яж, защото пътят е твърде дълъг за теб. И той стана, яде и пи, и със силата на тази храна вървя четиридесет дни и четиридесет нощи до Хорив, Божиата планина. И там дойде до една пещера и пренощува в нея; и ето, словото Господне дойде към него и му каза: Какво правиш тук, Илия? А той каза: Ревностно съм ревнувал за Господа, Бога на Силите; защото израилевите чада оставиха Твоя завет, събориха Твоите олтари и избиха с меч Твоите пророци; и останах само аз, единствен; и търсят живота ми, за да ми го отнемат. И Той каза: Излез и застани на планината пред Господа. И ето, Господ минаваше, и голям и силен вятър разцепваше планините и трошеше скалите пред Господа; но Господ не беше във вятъра; а след вятъра — земетръс; но Господ не беше в земетръса; и след земетръса — огън; но Господ не беше в огъня; а след огъня — тих тънък глас. И когато Илия го чу, зави лицето си с мантията си, излезе и застана на входа на пещерата. И ето, глас дойде към него и каза: Какво правиш тук, Илия? А той каза: Ревностно съм ревнувал за Господа, Бога на Силите; защото израилевите чада оставиха Твоя завет, събориха Твоите олтари и избиха с меч Твоите пророци; и останах само аз, единствен; и търсят живота ми, за да ми го отнемат. А Господ му каза: Иди, върни се по пътя си към пустинята на Дамаск; и когато дойдеш, помажи Азаил за цар над Сирия; и Ииуй, сина на Намесий, помажи за цар над Израил; а Елисей, сина на Сафат от Авел-Мехола, помажи за пророк вместо себе си. И ще стане така, че онзи, който избяга от меча на Азаил, Ииуй ще го убие; а онзи, който избяга от меча на Ииуй, Елисей ще го убие. Но аз съм оставил за Себе си седем хиляди в Израил — всички колене, които не са се преклонили пред Ваал, и всяка уста, която не го е целувала. 3 Царе 19:1–18.

Преживяването на Илия в пещерата представлява обезсърчението на пророка по отношение на вестта и на възприемания от него ефект на неговата вест и дело. Моисей защитаваше изрично заявената от Бога вест, а Илия бе изоставил вестта. Това е същата вест, с изключение на това, че едната е вътрешна по отношение на църквата, а другата е външна спрямо църквата. Но пророчески, взети заедно, и двете илюстрират двуаспектната вест на Откровение осемнадесета глава. Това, което трябва да подчертая относно всички истини, свързани с пещерата, е, че в „последните дни“ обезсърчението, което се изразява и в двата

случая, е поради вестта и нейния ефект.

Моисей и Илия и двамата представляват онези, които „чуват“ и „виждат“ „гласа“, който е „словото Господне“. Това „слово“ представлява Неговия характер на милост и истина. Псалмистът също моли да му бъде показана Божията милост, която е Неговият характер. За да види Неговата „милост“, Псалмистът обещава да „чуе“ какво Духът казва на църквите.

На първия певец. Псалом за Кореевите синове. Господи, Ти си бил благосклонен към земята Си; върнал си [обърнал си] плена на Яков. Простил си беззаконието на народа Си, покрил си целия им грях. Села. Отнел си целия Си гняв; отвърнал си се от яростта на негодуванието Си. Обърни ни, Боже на нашето спасение, и прекрати гнева Си към нас. Ще се гневиш ли на нас довека? Ще продължиш ли гнева Си през всички поколения? Няма ли отново да ни съживиш, за да се радва народът Ти в Теб? Покажи ни милостта Си, Господи, и дарувай ни спасението Си. Ще слушам какво ще говори Бог Господ; защото Той ще говори мир на народа Си и на Своите светии; но нека не се връщат пак към безумие. Наистина спасението Му е близо до онези, които Му се боят, за да обитава слава в земята ни. Милост и истина се срещнаха; правда и мир се целунаха. Истината ще изникне от земята, а правдата ще погледне от небето. Да, Господ ще даде това, което е добро, и земята ни ще даде плода си. Правдата ще върви пред Него и ще ни постави в пътя на стъпките Му. Псалом 85:1–13.

Забележете, че „милост и истина“ (а „истина“ е еврейската дума „emet“, за която се позовавахме), които пораждат правда и мир, са се „целунали“. Те са съединени. Псалмистът поставя своята песен в последните дни на изследователния съд, когато Бог е „простил беззаконието на“ Своя „народ“. Молбата е Господ да „съживи“ Своя народ.

„Трябва да настъпи съживление и реформация под служението на Светия Дух. Съживлението и реформацията са две различни неща. Съживление означава обновяване на духовния живот, оживяване на силите на ума и сърцето, възкресение от духовна смърт. Реформация означава преустройство, промяна в идеите и възгледите, навиците и практиките. Реформацията няма да принесе добрия плод на правдата, освен ако не е свързана със съживлението на Духа. Съживлението и реформацията трябва да извършат определеното им дело, и при извършването на това дело те трябва да се слеят.“ Selected Messages, book 1, 128.

„Съживяването“, за което моли Псалмопевецът, изразява молба от човек, който знае, че е мъртъв. Съживяването, за което моли Псалмопевецът, е твърде трудна молба за един лаодикиец, защото лаодикиецът не съзнава, че е духовно мъртъв; но ако не беше така, той не би имал нужда да бъде съживен. Съживяването се осъществява чрез съгласието да „чуем какво ще говори Бог Господ“, и никакво друго дело не бива да предхожда осигуряването на това съживяване, което идва, когато Светият Дух пребъдва в нас.

„Съживяване на истинското благочестие сред нас е най-великата и най-неотложната от всички наши нужди. Да търсим това трябва да бъде нашето първо дело.“ Selected Messages, book 1, 121.

Говорейки за книгата Откровение, сестра Уайт заявява следното.

„Когато ние като народ разберем какво означава тази книга за нас, сред нас ще се види голямо съживление.“ Свидетелства към служителите, 113.

Думата „съживление“ се определя като връщане към живот. Онези, които са избрани да бъдат сред сто четиридесет и четирите хиляди, трябва първо да признаят, че са мъртви и че се нуждаят от съживление. Фактът, че сто четиридесет и четирите хиляди са мъртви, е съществена съставна част от вестта, която се разпечатва тъкмо преди приключването на благодатното време. Имаме още много да кажем за тази истина. Това, което ги съживява, е „милостта“, която Бог им простира, когато ги „съживява“ и им дава Своята правда. Това, което ги съживява, е истината, че Исус е Алфа и Омега, и това разбиране поражда в тях „мир“, който превъзхожда всеки ум. Обещанието е, че „истината“ „ще поникне от земята“. Вестта, представена като „истината“, която е Алфа и Омега, произхожда от Съединените щати, защото пониква „от земята“. Вестта в началото дойде от Съединените щати, и вестта в края пониква от същото място.

В контекста на това, че Божиите пещерници са символ, ще разгледаме и други пророци, които са били в символична пещера. Исус определи Йоан Кръстител като Илия, а Йоан беше в тъмница, когато имаше нужда да узнае дали Исус е Месията, Който трябваше да дойде. Той имаше нужда да познае истинския характер на Исус. Имаше нужда да узнае дали вестта, която беше проповядвал, и вестта, която Исус продължаваше да проповядва, е истинската вест. Той изпрати учениците си да зададат на Исус този въпрос, а Исус, като отмина техния въпрос, пристъпи да им покаже Своята слава.

„Така денят се изниза, а учениците на Йоан виждаха и чуваха всичко. Най-после Исус ги повика при Себе Си и им заповяда да отидат и да кажат на Йоан какво са били свидетели, като прибави: „Блажен е онзи, който не се съблазни в Мен.“ Лука 7:23. Доказателството за Неговата божественост се виждаше в нейното съответствие на нуждите на страдащото човечество. Неговата слава се проявяваше в снизхождението Му към нашето нищожно състояние.

„Учениците занесоха вестта, и това бе достатъчно. Йоан си припомни пророчеството относно Месия: „Господ Ме е помазал да благовестувам на кротките; пратил Ме е да превържа съкрушените по сърце, да проглася свобода на пленниците и отваряне на тъмница на вързаните; да проглася благоприятната Господня година.“ Исаия 61:1, 2. Делата на Христос не само Го разкриваха като Месия, но показваха и по какъв начин Неговото царство трябваше да бъде установено. На Йоан бе открита същата истина, която бе дошла при Илия в пустинята, когато „силен и мощен вятър цепеше планините и трошеше скалите пред Господа; но Господ не беше във вятъра; а след вятъра — земетръс; но Господ не беше в земетръса; а след земетръса — огън; но Господ не беше в огъня“; и след огъня Бог говори на пророка с „тих и тънък глас“. 3 Царе 19:11, 12. Така Исус трябваше да върши Своето дело не с трясъка на оръжие и преобръщането на престоли и царства, а като говори на сърцата на хората чрез живот на милост и себеотрицание.“ Копнежът на вековете, 217.

Божията сила се предава чрез Неговото Слово. То се доставя до „сърцата на хората“. Това беше поуката на „тихия тънък глас“. И все пак вестта на Илия е външната вест, която идентифицира силите извън Божия народ. Христос казваше на Илия, че в „последните дни“ силата се намира в Неговото слово; но „сблъсъкът на оръжията и преобръщането на престоли и царства“, представени от разрушителния вятър, земетресението и огъня, изобразяват три от външните сили, представени в книгата Откровение, с които Божият народ ще бъде изправен. Разрушителният „вятър“ е символ на исляма в библейското пророчество. „Земетресението“ е бунтът и анархията на Френската революция. „Огънят“ е унищожението, сполетяло Содом и Гомора. Илия беше избягал от папската власт, за да стигне до пещерата, затова Господ му разкри, че въпреки всички зли сили, които съставят кризата в края на света, именно в тихия тънък глас се намира Божията сила.

Мойсей, Илия и Йоан Кръстител всички свидетелстват, че са съзерцавали Божия характер от една пещера. „Пещерата“ е единственият знак, който ще бъде даден на едно зло и прелюбодейно поколение. Исус говори за „прелюбодейното и зло поколение“, което е поколението на „последните дни“ на изследователния съд. Знакът за това поколение беше пророк Йона, който бе прекарал три дни в една пещера — утробата на кит.

А когато народът се струпваше в множество, Той започна да казва: Това поколение е зло поколение; то търси знамение; и никакво знамение няма да му се даде, освен знамението на пророк Йона. Защото както Йона беше знамение за ниневийците, така и Човешкият Син ще бъде за това поколение. Лука 11:29, 30.

Йона беше в корема на кита три дни и три нощи, както Исус беше в гроба три дни. Йона беше знамение, и такова е и Исус. Те представляват знамението на възкресението, което, разбира се, следва смъртта.

Тогава някои от книжниците и фарисеите Му отговориха, казвайки: Учителю, искаме да видим знамение от Теб. А Той в отговор им рече: Лукаво и прелюбодейно поколение иска знамение; но знамение няма да му се даде, освен знамението на пророк Йона; защото, както Йона беше три дни и три нощи в корема на кита, така и Човешкият Син ще бъде три дни и три нощи в сърцето на земята. Ниневийските мъже ще възкръснат на съда с това поколение и ще го осъдят; защото се покаяха от проповедта на Йона; и ето, тук има Един по-велик от Йона. Матей 12:38–41.

Ако разбираме принципа на повторението на историята във връзка с факта, че цялата свещена история посочва края на света, тогава смъртта, погребението и възкресението на Йона и Христос са „знакът“, а също и вестта за Божия народ сега. Когато Йона бе изхвърлен от утробата на кита, той прогласи вестта, точно както вестта за възкресението на Христос бе незабавно прогласена, когато ангелът отмести канарата от пещерата, в която бе Христос. Онези, които са представени чрез Мойсей, Илия, Йона и Христос, символизират не само Божия народ на „последните дни“, но и вестта, която всеки от тях даде.

Знакът на Йона включва преживяването в пещерата, където се проявява милостивият характер на Христос. Същата милост, която Исус оказа на Илия, бе оказана и на Йона,

когато той бягаше от отговорността си да прогласява вестта. Има още много да се каже за Йона, но сега трябва да бъдат разгледани и други въпроси.

Пещерата, наред с други неща, представлява смъртта и възкресението. Народът на Божия завет в последните дни е бил разпознат въз основа на множество свидетелства като такъв, който е бил мъртъв и след това възкресен. Разбира се, християнинът трябва да се роди отново, за да види Божието царство, и това представлява смъртта на стария плътски човек, но пророчески означава повече. Говори за послание, чийто ход е бил прекъснат. Илия престана да прогласява посланието, Йона избяга от прогласяването на посланието. Йоан бе хвърлен в тъмница и екзекутиран. Исус бе разпнат.

Следователно знаменieto на Йона не се отнася просто до смърт и възкресение, а до смъртта и възкресението на една вест; и всички вести, предобразени в Божието слово, представляват последната предупредителна вест, която бе дадена на Исус от Отца, Който след това я даде на Гавриил, който след това я даде на пророка, който след това я написа и я изпрати до църквите. Бог бе готов да прекрати вестта и да започне отново при пещерното преживяване на Моисей. Илия завърши делото си като вестител и избяга в пещерата. Йона избяга в Тарсис. Йоан Кръстител бе убит, както и Исус. Всички тези свидетелства трябва да бъдат приведени към книгата Откровение и съгласувани едно с друго. Данаил и Откровение са две книги, но „свидетелството Исусово“ показва, че те са и една книга. Те притежават същите характеристики като Библията. Две книги, които съставят една книга, и двама автори, които представляват двама свидетели.

Даниил, пленник на Вавилон, а след това и на Мидо-Персия, символично умря, когато бе хвърлен в рова с лъвовете. Йона символично умря, когато бе погълнат от кита. Йоан Богослов символично умря, когато бе хвърлен в кипящото масло. Уилям Милър умря, но има обещанието, че ангели го очакват при гроба му за възкресението на праведните. Служението Future for America символично умря на 18 юли 2020 г.

Последната вест на предупреждение е поставена в контекста на изцеляването на смъртоносната рана на папската власт. Изцеляването на раната е специфичен предмет на тринадесета и седемнадесета глава на Откровението. Когато смъртоносната рана бъде изцелена, възкресеното папство ще стане осмото царство, представено в седемнадесета глава на Откровението. То е определено като осмото, тоест от седемте. Осем е символ на възкресението, защото обрязването като печат на заветното взаимоотношение трябваше да се извършва на осмия ден след раждането на мъжко дете. Този обред беше заменен от кръщението в християнската епоха, а кръщението представя смъртта, погребението и възкресението на Христос. Христос възкръсна в деня след седмия ден. Следователно Той пророчески възкръсна на осмия ден. След хиляда години покой обновената земя възкръсва в осмото хилядолетие.